

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt spiritale cum æterna Sapientia connubium contraxerit. Capvt IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

meo. Corpore quidē ingrediebatur, nec quifquam tamen quicquam in illo forinsecus vel vidit, vel animaduertit. Atqui anima illius & mens cælestibus spectaculis plena erat, fulgoresq; illi cælici in intimis mentis eius penetrabilibus vltro citroque ferebantur, videbaturq; sibi, velut in aëre volitare. Denique vires animæ illius suavi illo ac cælesti gustu completæ erant, perinde vt vas vnguentarium, preciofo liquore inde effuso, odorem gratissimum retinet. Idemq; gustus multo deinceps tempore in eo perseverans, cælestem erga Deum sitim & desiderium illi præstitit.

Vt spiritale cum æterna Sapientia connubium contraxerit.

CAPVT IV.

Ratio autem vitæ illius, qua longo postmodum tempore erga interna exercitia utebatur, perpetuum erat studium continua perfruendi præsentia æternæ Sapientiæ, cum amicabili illius confabulatione coniuncta. Quod quo pacto primum cœperit, potest ex libris eius de æterna Sapientia Germanicè ab eo, Deo adiuuante, conscriptis animaduerti. Erat ab ineunte ætate cor illius amori deditissimum. Ipsa autem æterna Sapientia in scriptis diuinis haud secus sese exhibet, quam quæ admodum amore capta sit, pulchreq; sese componit & exornat, vt cunctis placeat: gratisq; vtitur eloquijs, & amicabili specie, vt animos omnium in sui amorem illiciat: interimq; commemorat

memorat fallaciam & inconstantiam aliarum
amicarum, suamque ediuerso constantiam
amabilitatem. His nimirum animus illius iu-
uenilis alliciebatur, perit de ut panthera dicitur
suauem spirans odorem, feras alias ad se
adducere. Vitur autem eadem Sapientia hanc
illiciendi & ad spiritalem sui amorem blandi-
ac suauiter inuitandi ratione crebro admodum
præcipue in libris Salomonis, & Sapientia de
Ecclesiastici voluminibus. Hosce libros cum
ad mensam legi contingeret, perciperet quæ-
dam amatorias & blandas Sapientia, animo ex-
hilaratus, coepit illi inhiare, eiusque magno de-
grati desiderio, atque ita secum cogitabat: E-
quidem fortunam tentabo meam, si fortassis
percellentis huius amica, de qua tam magnifi-
ca referuntur, merear amore perfrui, atque
ius amicitia potiri. Neque enim poterit cor meum
viuidum ac iuuenile non esse amori alicuius
addictum & deditum. Sub his sæpius illam ob-
seruabat, atque eius animo crebro ea illabe-
tur, satisque illi arridebat. Cumque vice quadam
ad mensam sederet, audiuit hæc de ea verba re-
citari: *Sapientia speciosior Sole, & super omnem dis-
positionem stellarum luci comparata inuenitur pro-
pter. Hanc amavi & exquisiui à iuuentute mea & quaerens
eam mihi in sponsam assumere, & amator factus sum
forma illius. Habebo propter hanc claritatem
ad turbas, & honorem apud seniores. Habebo
per hanc immortalitatem, & memoriam æ-
ternam his, qui post me futuri sunt, reli-
quam. Intrans in domum meam, conquietes-
cam cum illa. Non enim habet amaritudinem
conuersatio illius, neque tædium conuictus
illius.*

Sap. 7. & 8.

illius, sed letitiam & gaudium. Dominus Sapientia fundavit terram, stabilivit cælos prudentia. Sapientia illius eruperunt abyssi & nubis rore concrefcunt. Qui eam adeptus est, ambulavit fiducialiter in via sua, & pes eius non impinget. Si dormierit, non timebit: quiescet, & suavis erit somnus eius. His atque id genus alijs mellitis perceptis sermonibus, flagranti animo has secum cogitationes versabat: Verè præclaram egregiamque amicam O si ea mihi possit obtingere, nimirum felicissimus ero. At ediuerso contrarijs deterrebat cogitationum aculeis, nempe eiusmodi: Quo pacto amare poteris, quod nunquam videris, quod nunquam habueris cognitum? Melior est pugillus cum certa possessione, quam plena domus cum incerta expectatione. Qui sublime molitur ædificium, & amicitiam ambit hominis præcellentis, cui ipse longè impar sit, haud raro spe frustratus sua, famelicus abscedit. Non esset sanè huius Domine detestanda amicitia, siquidem sui amatoribus potestatem faceret corporis accurandi. At nunc ipsa dicit: *Qui amat vinum & pinguia, non erit sapiens. Itemque: Usquequo piger dormies? usquequod de somno confurges? Parum dormies, modicum dormitabis, pauxillum manus consetes, ut quiescas, & venet tibi quasi cursor egestas tua, & mendicitas quasi vir armatus.* Agè, vide si quis unquam alius tam duras præscribat leges sui amatoribus? His diuina quædam sese obiecit cogitatio: Amoris ea antiquitus lex & conditio est, ut amantes parlantur aduersa & molesta, Non est Procus vllus absque cruce, & quisquis

PROV. 21.
PROV. 6.

Amorè martyrium seu poenam esse.

quis amori dat operam, idem ipse martyre est. Quanto igitur æquius est, tam sublimem & insignem sibi sponsam & amicam captare meditantem, quædam interim aduersa perpeti. Adspice quot casus acerbos, quot tædia, quot labores, velint nolint, tolerare oporteat mundi amicos. His atq; confimilibus internis inspirationibus animo ad perseverandum confirmabatur: sæpiusq; eiusmodi illi eueniebant. Interdum bona erat voluntate præditus: quandoque verò animum rerum labentium amorem non nihil applicabat: sed cum huc atque illuc sese verteret, semper eiusmodi aliquid offerebat, cui integra cordis sui conuersio reclamaret. Atque hac ratione modo in hanc, modo in illam partem inflectebatur. Quadam die ad mensam sedens, audiuit de Sapia legi quæpiam, vnde vehementissime accendebatur. tale erat: Ego quasi terebynthus extēdi ramos meos, & rami mei hōnoris & gratiæ: Quasi Libanus non incisus vaporavi habitationem meam, & quasi balsamum non mistum odor meus. Qui me inuenerit, inueniet pacem, & hauriet salutem à Domino. Contra verò de turpi sceminarum amore ista commemorabatur: Inueni amariorem morte mulierem, quam laqueus venatorum est, & sagena cor eius: vincula, manus illius. Qui placet DEO, effugiet: qui autem peccator est, capietur ab illa. Ad hæc intra sese exclamans, aiebat: Plane verissima sunt hæc. Iam omnino certum atque statutum est mihi, Sapientiam Sponsæ loco assumere, eiusq; amoris & seruitio me mancipare. Atque vnam, ait, vel semel illius videndi & allo-

Ecl. 24.

Ecl. 7.

quendi copia præberetur. Quæ aut qualis est, quæ tam mira de se prædicat, tot ac tanta pollicetur? Estne Deus aut homo, vir an fœmina, scientia vel astutia, aut quid tandem est? Dum his flagraret desiderijs, quantum quidem ex memoratis, alijsque scripturæ sententijs, quibus ea exprimitur, eam potuit agnoscere, tali schemate visendam se illi præbuit: Longè supra ipsum ferebatur in columna nabis, residens in throno eburneo, micans instar Luciferi & tanquam Sol lucens in virtute sua. Corona eius erat æternitas, amictus felicitas, sermo suauitas: Complexus, omnis boni facietas. Prope erat, & longe aberat, sublimis & humilis, præfens & occulta, familiarem se præbebat, nec tamen apprehendi poterat. Excelsis cæli fastigijs erat altior, & abyssis profundior: attingebat à fine vsque ad finem fortiter, & disponebat omnia suauiter. Dum elegantis puellæ specie teneri videbatur, mox pulcherrimi iuuenis præ se ferebat imaginem. Nonnunquam ceu artium omnium peritissimam se præbebat amicam, cunctis amabilem. Itaque duicissime ad eum se conuertens, & comiter non tamen sine quadam diuina maiestate illi arridens, benigne his eum verbis affata est: Præbe fili cor tuum mihi. Tū vero vestigijs illius aduolutus, medullitus ac humilime gratias illi egit. Fuit hoc illi id temporis præstitum, nec plus ea vice consequi potuit. Postea verò cum more suo de hac amabilissima Sapientia cogitabundus incederet, cor eius amoris studiosissimum hæc intra sese questionem agitabat: Vndenam amor & amabilitas omnis profuxit? Vnde pulchritudo, decor,

G g

oble-

visionis cuiusdam descriptione.

Apoc. 1.

Sapient. 2.

Prou. 23.

oblectatio, venustas omnis proficiscitur. Certe
 tane hæc ex ipsius diuinitatis fecunda origi-
 ne promanant? Agè igitur corde, sensibus & a-
 nimo te inexhaustam omnium desiderabilium
 abyssum ardentis cordis mei affectu comple-
 ctor: neque enim quisquam me prohibet. Im-
 rim nonnunquam animæ illius sese commu-
 nicabat ipse propemodum totius boni fons &
 profluuiū, in quo simul reperit quicquid opti-
 mum, amabile, vel desiderabile esset: siquidem
 id illic modo ineffabili existebat. Hinc quon-
 dam contraxit consuetudinem, vt quoties can-
 tiones amatorias dici vel cantari audisset, cor-
 de & animo ad suauissimam amicam suam, et
 qua quicquid est amabile, procedit, abstracto
 quodam intuitu sese confestim intro recipere-
 ret, siue introrsus raperetur. Neque sane
 possit, quoties gratissimam illam amicam le-
 chrymantibus oculis & in immensum expan-
 so cordis sinu circumplexus sit, & suo pectore
 suauiter astrinxerit. Erat tum sæpenumero il-
 li perinde vt solet infanti ad matris, ipsum suum
 vlnis complectentis, vbera pendenti, atque in
 eius gremio delitescenti. Vt enim eiusmodi
 puernulus capite & totius corporis motu ad pa-
 rentis suæ pectus sese applicat, & amabili-
 ter ac blandis id genus gestibus cordis sui legitime
 declarat: ita cor illius cum sensibili quadam
 inundatione erga iucundissimam æternæ Sa-
 pientiæ præsentiam ferebatur cogitabatque. Si
 mihi desponsa foret Domine Iesu regina po-
 tens, esset id mihi gaudio. Nunc igitur æterna
 Sapientia tu mei cordis Imperatrix, & totius
 gratiæ parens es. In te diuitiarum, honoris,

potest

potentia affatim mihi suppeditat. Nihil præ-
 terea appeto quicquid hic mundus habet. Sub
 his meditationibus vultu exhilaratus oculis
 micantibus, corde in iubilum sublato, & cun-
 ctis internis sensibus exultantibus, in hæc ver-
 ba prorupit: Super salutem & speciem dilexi
 Sapientiam, & proposui pro luce habere illam, ^{sap. 7.}
 & venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.

*Vt salutiferum nomen Domini Iesu cordi suo
 inscripserit.*

CAPVT V.

PER idem tempus immensus quidam ignis
 animo illius infusus: cor eius diuino a-
 more vehementissime inflammavit. Quo-
 dam die illius æstum sentiens, Christiq; chari-
 tate impendio flagrans, ingressus in cubiculum
 suum, in secretum locum se recepit, & dulcissi-
 me se meditationi tradidit, aitque ad Domi-
 num: Vtinam Deus pijsime aliquod amoris si-
 gnum comminisci queam, quod sit perpetuum
 inter te & me dilectionis inonimentum, testa-
 tumque efficiat me tui & te mei esse amanti-
 simum, nec id vlla possit vnquam obliuione de-
 leri. Sub hoc ardentissimo feruore, remoto à
 pectore scapulari, vt vocant, detectoque pecto-
 re, stylum arripiens, corque suum contemplas,
 ait: Omnipotens DEVS, præsta mihi hodie
 vires & facultatem meum explendi desiderium:
 Siquidem in ipsa cordis mei viscera iam te li-
 quari oportet. His dictis, cœpit in ipso cordis
 loco carnem stylo compungere, & sursum ac

G g a deor-